

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku [...] S. [X.] S.A. w K., obecnie [...] S. [...] S.A. z siedzibą w K.
przy uczestnictwie A. M.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wnioskodawca w skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania wskazał wyłącznie występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. W jego ocenie sprowadza się ono do potrzeby wypowiedzi Sądu Najwyższego co do tego, czy po zmianie k.p.c., w rezultacie której wprowadzono do k.p.c. między innymi art. 129 § 2, aktualne jest wymaganie, aby załącznikiem do wniosku o wpis do księgi wieczystej był wyłącznie oryginał dokumentu urzędowego albo odpis wydany przez podmiot, który taki dokument wydał, czy też wystarczy przewidziany w art. 129 § 2 k.p.c. zwykły odpis dokumentu poświadczony za zgodność z oryginałem przez notariusza albo profesjonalnego pełnomocnika występującego w konkretnym postępowaniu cywilnym. Zagadnienie to nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, a zostało sformułowane wyłącznie na potrzeby tej sprawy - nie ma dużej doniosłości i powszechnych wątpliwości, skoro dotychczas nie pojawiły się tego rodzaju sprawy, mimo obowiązywania art. 129 § 2 k.p.c. w nowym brzmieniu już od kilku lat. Poza tym kwestia ta nie wywołuje wątpliwości interpretacyjnych. Choć niewątpliwie celem wprowadzenia art. 129 § 2 k.p.c. było odformalizowanie tego elementu postępowania cywilnego i zniesienie trudnego czasami do spełnienia wymagania przedstawiania oryginałów dokumentów na rzecz ich odpisów, to jednak przepis ma charakter ogólny. Wskazany w skardze kasacyjnej problem prawny rozstrzyga zatem paremia *lex posteriori generalis non derogat legi priori speciali*. Takim szczególnym przepisem jest właśnie art. 31 ust. 1 u.k.w.h. regulujący specyficzną kwestię dokumentu mającego być podstawą wpisu do księgi wieczystej. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, aby wejście w życie art. 129 § 2 k.p.c. wpłynęło na stosowanie art. 31 ust. 1 u.k.w.h. Przepis ten wyraźnie wymaga, aby w przypadkach, gdy przepisy szczególne to przewidują, składany był dokument w wynikającej z nich formie. Wiąże się to z kwestią bezpieczeństwa obrotu i funkcją

gwarancyjną ksiąg wieczystych. Takie szczególne przepisy dotyczą dokumentów urzędowych, którymi są przede wszystkim orzeczenia sądowe i decyzje administracyjne. Mogą zatem być one załączane jedynie w oryginale. Jedyne wyjątek od tej zasady przewiduje art. 250 k.p.c., którego zastosowanie wyprzedza i wyłącza zastosowanie art. 129 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, dokumenty urzędowe nie muszą być załączane w oryginale, lecz może je zastąpić wyłącznie urzędowy odpis. Reasumując, trzeba zatem stwierdzić, że wskazane przez skarżącego w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne w rzeczywistości wątpliwości nie budzi i nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na marginesie należy jedynie dodać, że taką wykładnię art. 31 ust. 1 u.k.w.h., już po wejściu w życie art. 129 § 2 k.p.c., potwierdził SN w postanowieniu z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 74/11.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

jw